

Sygn. akt III Ca 516/16, III Cz 452/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędzia SO Gabriela Sobczyk

Sędzia SO Marcin Rak

Protokolant Beata Michalak

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2016 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa B. N., K. N., O. O. (1) i I. K. (K.)

przeciwko P. K. i E. K.

o przywrócenie stanu zgodnego z prawem

na skutek apelacji powódki I. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Raciborzu

z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt I C 544/15

oraz zażalenia powodów

na rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w punkcie 2 wyroku Sądu Rejonowego

w Raciborzu

z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt I C 544/15

1. **oddala apelację powódki;**

2. **zasądza od powódki I. K. solidarnie na rzecz pozwanych kwotę 160 zł (sto sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **z zażalenia powodów:**

a) **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 2 w ten sposób, że nie obciąża powodów kosztami procesu;**

b) **zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powodów solidarnych kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

SSO Marcin Rak SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk

UZASADNIENIE

Powodowie I. K., K. N., B. N., O. O. (1) domagali się nakazania pozwanym E. K. i P. K. usunięcia z nieruchomości stanowiącej współwłasność stron, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), z części działki nr (...) przylegającej do elewacji północno-zachodniej budynku położonego w R., przy ulicy (...), materiałów budowlanych w postaci desek i belek drewnianych, przykrytych blachą falistą oraz zasądzenie od pozwanych solidarnie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazali, że strony procesu są właścicielami lokali znajdujących się w budynku położonym w R., przy ulicy (...). Budynek jest posadowiony na nieruchomości gruntowej (działka (...)) o powierzchni 0,4298 ha, dla której prowadzona jest księga wieczysta (...), a której strony są współwłaścicielami. W dalszej części wskazali, że 30 lipca 2009 roku strony procesu (oraz poprzednik prawny I. W. K.) podjęły uchwałę określającą zasady korzystania z wyodrębnionej części działki (...) wyłącznie przez właścicieli poszczególnych lokali, zachowując jednocześnie prawo współposiadania części nieruchomości bezpośrednio otaczającej budynek na rzecz wszystkich współwłaścicieli. Wskazali, że pozwani złożyli w bezpośredniej bliskości północno-zachodniej elewacji budynku materiały budowlane (celem remontu dachu) w postaci desek, belek drewnianych, przykrytych blachą falistą w sposób uniemożliwiający w tym miejscu przejazd samochodem oraz poruszanie się pieszych, prowadząc tym do ograniczenia współkorzystania z tej części nieruchomości przez pozostałych współwłaścicieli. Pozwani, wezwani do usunięcia z nieruchomości wspólnej materiałów budowlanych, odmówili spełnienia tego żądania.

W odpowiedzi na pozew pozwani E. K. i P. K. wnieśli o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu podnieśli, że na mocy uchwały nr 1 z dnia 30 lipca 2009 roku współwłaściciele nieruchomości położonej w R., przy ulicy (...) zmienili zasady korzystania z części wspólnych nieruchomości określając bezpośredni sposób korzystania z części wspólnych przez każdego właściciela. Wskazali, że na podstawie tej uchwały pozwanym przypadł obowiązek dbania o stan techniczny części dachu w zakresie zgodnym z podziałem dachu uwidocznionym na szkicu stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały. Pozwani przyznali, że część nieruchomości bezpośrednio przyległa wokół budynku, niewyodrębniona do indywidualnego korzystania przez poszczególnych właścicieli jest częścią wspólną, podnosząc przy tym, że do składowania zakupionych materiałów budowlanych wybrali jedyne możliwe i optymalne miejsce, nie utrudniające komunikacji z tyłu, po prawej stronie budynku.

Sąd Rejonowy w Raciborzu wyrokiem z dnia 21 stycznia 2016 roku oddalił powództwo oraz zasądził solidarnie od powodów B. N., K. N., O. O. (1) i I. K. na rzecz pozwanych P. K. i E. K. solidarnie kwotę 214 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że O. O. (1) przysługuje prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), w budynku położonym w R., przy ulicy (...), dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Jednocześnie jest współwłaścicielem on w udziale wynoszącym (...) w częściach wspólnych budynku oraz nieruchomości, na której budynek został posadowiony (działka (...)) o powierzchni 0,4298 ha, dla której prowadzona jest księga wieczysta (...).

I. K. przysługuje prawo odrębnej własności lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), w budynku położonym w R., przy ulicy (...), dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Jednocześnie jest ona współwłaścicielką w udziale wynoszącym (...) w częściach wspólnych budynku oraz nieruchomości, na której budynek został posadowiony (działka (...)) o powierzchni 0,4298 ha, dla której prowadzona jest księga wieczysta (...).

K. N. i B. N. przysługuje współwłasność w udziale wynoszącym 1/2 prawa odrębnej własności lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), w budynku położonym w R., przy ulicy (...), dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Jednocześnie wyżej wymienieni są współwłaścicielami w udziale wynoszącym łącznie (...) w częściach wspólnych budynku oraz nieruchomości, na której budynek został posadowiony (działka (...)) o powierzchni 0,4298 ha, dla której prowadzona jest księga wieczysta (...).

E. K. i P. K. przysługuje współwłasność, na prawach wspólności ustawowej małżeńskiej prawa odrębnej własności lokalu mieszkalnego oznaczonego numerem (...), w budynku położonym w R., przy ulicy (...), dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Jednocześnie wyżej wymienieni są współwłaścicielami w udziale wynoszącym łącznie (...) w częściach wspólnych budynku oraz nieruchomości, na której budynek został posadowiony (działka (...) o powierzchni 0,4298 ha), dla której prowadzona jest księga wieczysta (...).

Uchwałą nr 1 z dnia 30 lipca 2009 roku Wspólnoty Mieszkaniowej Budynku nr (...) przy ulicy (...) w R. określono części wspólne przedmiotowej nieruchomości, części wyodrębnione do wyłącznego korzystania przez poszczególnych właścicieli oraz odpowiedzialność za stan techniczny wyszczególnionych części budynku. Na mocy umowy podzielono również dach co uprawniało do dbania o jego stan techniczny, naprawy kominów, usuwania usterek i przecieków. Nadto ustnie ustalono, że część wspólna stanowiąca 5 metrowy pas wokół budynku ma pozostać wolna do przejazdu dla karetek, straży pożarnej. Również ustnie ustalono, że „lewa strona” jest do korzystania dla Państwa N. i O. O. (2), a „prawa strona” jest dla Państwa K. i I. K.. O część wspólną mieli dbać wszyscy właściciele, jednakże mocą ustnej umowy podzielono również obowiązek utrzymywania porządku na części wspólnej okalającej dom, tj. o część lewą mieli dbać Państwa N. i O. O. (2), a o część prawą Państwo K. i I. K.. Wspólna część nieruchomości wykorzystywana jest przez wszystkich właścicieli lokali położonych przy ulicy (...) w R. jako ciąg komunikacyjny i teren rekreacyjny. Posadowione są również na niej dwa garaże blaszane należące do O. O. (1) oraz E. K. i P. K.. Nieruchomość nie jest ogrodzona ze wszystkich stron Po prawej stronie, patrząc od frontu budynku znajduje się parking. Do budynku doprowadzona jest droga, która rozgałęzia się z prawej i lewej strony.

Z lewej strony nieruchomości patrząc od frontu została wydzielona część do wyłącznego korzystania przez K. N. i B. N., jest to ogródek, na części tej wzniesiono również garaż. Przed garażem, na części wspólnej, codziennie parkują swój samochód K. N. i B. N., co uniemożliwia w czasie postoju pojazdu przejazd lewą stroną przez inny pojazd. Następnie K. N. i B. N. wjeżdżają do garażu. Przed domem z lewej strony na częściach wspólnych parkują też samochodem znajomi i rodzina K. N. i B. N.. Parkowanie samochodu Państwa N. przed garażem na części wspólnej nigdy nie było problem między współwłaścicielami. Między garażem a budynkiem na stałe rozwieszony jest przez małżeństwo N. sznur do suszenia bielizny. Kiedy nie jest wywieszone pranie można pod sznurem przejść i przejechać. Kiedy pranie jest wywieszone przejazdu do tyłu posesji od lewej strony budynku jest niemożliwy. Z prawej strony budynku usytuowana jest suszarka na pranie E. K. i P. K. oraz dwie ławki drewniane. Korzystanie z nich przez E. i P. K. nie budziło sprzeciwu pozostałych współwłaścicieli. Zdarzało się, że E. K. parkowała samochód z prawej strony budynku na częściach wspólnych, jednakże obecnie parkuje na parkingu. Poruszanie się samochodem z lewej strony budynku jest utrudnione z uwagi na muldę powstałą około 5 lat temu w wyniku udroźniania deszczówki przez K. N. i B. N. oraz O. O. (1).

Z prawej strony nieruchomości wydzielone części do korzystania - ogródki mają E. K. i P. K. oraz I. K..

Z tyłu budynku znajduje się część wydzielona do wyłącznego korzystania dla O. O. (1). Również z tyłu budynku znajduje się weranda przynależna do lokalu O. O. (1), z której schodami można zejść na część wspólną. O. O. (1) od 2007 roku do chwili obecnej przeprowadza remont swojego lokalu. Z tyłu budynku, na części wspólnej od roku 2007 składował odpady budowlane i śmieci, jak również szczątki mebli. W okresie remontu lokalu O. O. (1) od wiosny do jesieni na części wspólnej stała kanapa, fotel i stół. Obecnie na części wspólnej znajdują się ruchomości należące do O. O. (1): sterta cegieł, stelaż kanapy, taczka, deski. W trakcie remontu O. O. (1) kilkakrotnie wjeżdżał na tył budynku od prawej strony, aby dowieźć lub zabrać materiały budowlane.

K. i B. N. mają piwnicę od strony swojego garażu, dowożą do niej raz w roku węgiel samochodem ciężarowym. O. O. (1) ma piwnicę z tyłu budynku, nie była ona używana do dowozu węgla, okno nie było otwierane. O. O. (1) dowozi węgiel workowany samochodem osobowym i wnosi go wejściem głównym do swojej piwnicy. E. i P. K. mają piwnicę od przodu i od prawej strony budynku, latem 2015 roku został dowieziony węgiel od okna piwnicy z prawej strony samochodem ciężarowym. I. K. w pod koniec października albo na początku listopada 2014 roku dowiozła węgiel do

okna swojej piwnicy z tyłu budynku samochodem ciężarowym, w 2015 roku latem gdy drewno było ułożone blisko domu dowiozła węgiel lewą stroną budynku, obecnie może do jej piwnicy dojechać samochód ciężarowy z węglem.

Pismem z dnia 30 sierpnia 2013 roku Urząd Miasta R. poinformował E. K., że po interwencji Straży Miejskiej właściciel nieruchomości zobowiązał się do usunięcia odpadów powstałych w wyniku przeprowadzonego remontu do końca września 2013 roku.

E. K. i P. K. zajmują w ramach swojego lokalu część strychu stanowiącego część wspólną, z ich mieszkaniem prowadzą na strych ruchome schody, stan taki istniał w momencie zakupu przez nich mieszkania. W 2009 roku dach zaczął przeciekać nad strychem użytkowanym przez E. i P. K.. E. i P. K. położyli na ścianie boazerię, aby nie widzieć przecieku. Od tego czasu pozwani podjęli starania o dokonanie remontu dachu, jednak współwłaściciele chcieli razem zaplanować remont, aby przygotować się do niego finansowo. W celu wykonania remontu dachu E. K. i P. K. zakupili w grudniu 2014 roku materiały budowlane w postaci desek i belek drewnianych, przykryte blachą falistą, które złożyli na części wspólnej z prawej strony budynku. E. K. i P. K. zabiegali o naprawę dachu z uwagi na jego przeciekanie. Początkowo materiały budowlane zostały ułożone w odległości około 50-70 cm od elewacji budynku i można było przejść wokół budynku, natomiast nie można było przejechać samochodem. W sierpniu 2015 roku materiały powyższe zostały przesunięte i znajdują się obecnie na części wspólnej częściowo obok ogródka I. K., częściowo obok ogródka E. K.. Płot ogródka I. K. został zakonserwowany na wiosnę 2015 roku. Obecnie jest umożliwiony zarówno przejście, jak też przejazd samochodem.

W dniu 18 lutego 2015 roku pełnomocnik I. K. wezwał E. K. i P. K. do usunięcia wyżej opisanych materiałów budowlanych w terminie 7 dni.

W dniu 2 marca 2015 roku E. K. i P. K. odmówił spełnienia powyższego żądania uznając je za bezzasadne. Pełnomocnik wskazał, że składowanie przez E. K. i P. K. wyżej wskazanych materiałów budowlanych nie utrudnia komunikacji wokół budynku.

Pismem z dnia 1 kwietnia 2015 roku Starosta (...) poinformował E. K. i P. K., że nie wnosi sprzeciwu w sprawie wymiany części pokrycia dachu na budynku mieszkalnym położonym w R., przy ulicy (...).

Dach nieruchomości położonej w R. przy ulicy (...) wykonany jest z płyt falistych O. na deskowaniu pełnym, z drewnianą więźbą dachową o ustroju mieszanym, krokwiowym i płatwiowo-kleszczowym. Na dzień 6 lutego 2011 roku znajdował się w stanie dostatecznym. Na dzień 2 września 2014 roku jego stan został oceniony jako zadowalający.

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy stwierdził, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Wskazując, że zgodnie z art. 206 k.c. każdy ze współwłaścicieli jest uprawniony do współposiadania rzeczy wspólnej oraz do korzystania z niej w takim zakresie, jaki daje się pogodzić ze współposiadaniem i korzystaniem z rzeczy przez pozostałych współwłaścicieli, Sąd zwrócił uwagę, że przepis ten ma charakter dyspozytywny, a zatem nie wyłącza odmiennego uregulowania przez współwłaścicieli zakresu i sposobu posiadania i korzystania z wspólnej rzeczy.

Sąd zwrócił uwagę, że strony zawarły umowę o podziale nieruchomości do korzystania (quoad usum) na mocy uchwały Wspólnoty Mieszkaniowej Budynku nr (...) przy ulicy (...) w R. z dnia 30 lipca 2009 roku, uzupełnionej następnie ustnymi ustaleniami. W wyniku tej umowy każdy właściciel otrzymał wydzieloną do wyłącznego użytkowania część nieruchomości oraz ustalono sposób korzystania z części wspólnej (lewa-prawa strona). Sąd stwierdził, że pozwani nie mieli racji interpretując umowę quoad usum w zakresie podziału dachu nieruchomości „do opieki” jako uprawniającą do dokonania remontu części wydzielonej dachu i wymiany jego pokrycia. Sąd wskazał, że remont dachu jak części niepodzielnej jest czynnością przekraczającą zwykły zarząd, wymagającą zgody wszystkich współwłaścicieli, zaś umowę quoad usum w zakresie dachu można było odnosić tylko do drobnych remontów, napraw, bieżącej konserwacji, wymiany rynien. Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe w zakresie stanu dachu i konieczności remontu,

nie dało również podstaw do przyjęcia, że działanie pozwanych stanowiło czynność zachowawczą określoną w art. 209 k.c.

W dalszej części, Sąd zwrócił uwagę, że część wspólną nieruchomości stanowi 5 metrowy pas wokół budynku, wjazd do budynku i przestrzeń przed budynkiem- oznaczone kolorem białym na szkicu na k. 17. Miał on pozostawać wolny do przechodu, przejazdu dla karetek, straży pożarnej oraz rekreacji. Sąd stwierdził, że w części tej pozwani od grudnia 2014 roku składowali materiały budowlane utrudniając korzystanie z części wspólnej nieruchomości – przejeżdżanie autem. Niemniej jednak, pozostawał możliwy dojazd samochodem od lewej strony budynku. Nadto strony miały, z obu stron budynku, możliwy swobodny przechód. Sąd wskazał nadto, że obecnie materiały te zostały przesunięte w taki sposób, że nie utrudniają przejazdu i przechodu.

Sąd zwrócił przy tym uwagę, że we wskazanej powyżej części swój samochód parkują powodowie K. N. i B. N., uniemożliwiając przejazd innego pojazdu. Powodowie, nadto wieszają nad częścią wspólną sznur od bielizny. Również powód O. O. (1), przez wiele lat zajmował część wspólną na tyłach budynku składując tam odpady budowlane, meble, stelaże mebli i śmieci. Przedłożona dokumentacja fotograficzna i przeprowadzone oględziny prowadzą do wniosku, że drewno nie wpływa na estetyczny odbiór przestrzeni wokół nieruchomości wspólnej, szczególnie w zestawieniu z przedmiotami, które znajdowały się na przestrzeni lat z tyłu budynku- również na częściach wspólnych.

Zdaniem Sądu, uwzględnienie żądania pozwu doprowadzi do dalszego skonfliktowania stron. Powodowie K. N. i B. N. oraz O. O. (1) nie mogą bowiem powoływać się na nadużycie prawa przez pozwanych, gdyż osoba która narusza sama zasady współżycia społecznego (parkując samochód w sposób uniemożliwiający przejazd, czy składując odpady remontowe na części wspólnej) nie może powoływać się na nie i żądać na ich podstawie odmowy udzielenia ochrony sądowej osobie, której prawo zostało naruszone. Sąd wskazał, że analiza zeznań stron świadczy o ich wzajemnej niechęci oraz chęci dokuczenia sobie wzajemnie. Stosunki między stronami są bardzo złe od kilku lat. W toku postępowania (sierpień 2015 rok) pozwani przestawili składowane na części wspólnej materiały budowlane w taki sposób, aby nie przeszkadzały w swobodnym przejeździe samochodem czy przechodzeniu. W ocenie Sądu, z punktu widzenia uprawnienia współwłaścicieli z art. 206 k.c., mogą oni korzystać oraz posiadać części wspólne w takim zakresie, jakie daje się pogodzić ze współposiadaniem i współkorzystaniem pozostałych współwłaścicieli.

Z tych też względów powództwo zostało oddalone.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 109 § 1 i 2 k.p.c.

Apelację od tego orzeczenia wniosła powódka I. K. zarzucając naruszenie przepisu prawa materialnego art. 206 k.c. w zw. z art. 222 § 2 k.c. poprzez uznanie, że w ustalonych okolicznościach stanu faktycznego roszczenie powódki I. K. nie zasługuje na uwzględnienie, a składowanie drewna i blachy falistej przez pozwanych na części nieruchomości wspólnej nie narusza uprawnienia powódki I. K. do współposiadania i współkorzystania z przedmiotowej nieruchomości.

Na tych podstawach wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem odwoławczym, według norm przepisanych.

Powodowie wnieśli nadto zażalenie na rozstrzygnięcie o kosztach procesu. Zarzucili obrazę przepisu art. 102 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, pomimo występowania szczególnych okoliczności uzasadniających odstąpienie od obciążania powodów kosztami procesu.

Na tych podstawach wnieśli o jego zmianę poprzez odstąpienie od obciążania powodów kosztami procesu oraz zasądzenie solidarnie na rzecz powodów zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.,

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenie powodów przyjmując jako podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne. Ustalenia te Sąd Okręgowy przyjmuje za własne.

Sąd Rejonowy prawidłowo doszedł do wniosku o bezzasadności powództwa. Podzielić należy ocenę poczynioną przez Sąd Rejonowy, iż stosunki sąsiedzkie pomiędzy stronami są bardzo napięte i stanowią podstawę wielu konfliktów. Sąd Rejonowy uwzględniając w tym zakresie właśnie te relacje prawidłowo doszedł do przekonania, że uwzględnienia powództwa doprowadzi do ich zaognienia, w konsekwencji stwierdzając, że powodowie dochodząc w tym zakresie swego roszczenia czynią to w sposób sprzeczny z normą zawartą w art. 5 k.c.

Nie bez znaczenia, dla oceny prawidłowości zaskarżonego rozstrzygnięcia, jest okoliczność, że po zainicjowaniu przedmiotowego postępowania, materiały budowlane składowane przez pozwanych w sposób wskazany w pozwie, zostały przeniesione w inne miejsce. Jak wynika z zeznań powodów, w szczególności zeznań powódki I. K. złożonych na rozprawie w dniu 29 września 2015r., (k. 100 – 104), aktualne miejsce składowania materiałów budowlanych, nie utrudnia swobodnego korzystania ze współwłasności przez powodów w sposób wskazany w pozwie.

Zatem, w chwili wydania zaskarżonego wyroku, nie tylko nie zachodziła potrzeba udzielenia ochrony prawnej powodom z powodu nieeskalowania konfliktu pomiędzy stronami, ale również z tego względu, że roszczenie to stało się bezprzedmiotowe.

Skutek musiało odnieść natomiast zażalenie wniesione przez powodów.

Stosownie bowiem do art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Przytoczona regulacja prawna, jako przepis szczególny do wskazanego powyżej art. 98 k.p.c., winna być stosowana w wyjątkowych sytuacjach, na co zresztą wskazuje redakcja art. 102 k.p.c. Ocena, czy takie przesłanki wystąpiły powinna być zawsze dokonywana w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974 r., II CZ 223/73).

W ocenie Sądu Okręgowego, takie okoliczności w niniejszym postępowaniu występowały. Wskazać bowiem należy, że bezsprzecznie w chwili wytoczenia powództwa, działanie pozwanych pozbawiło powodów pełnej realizacji uprawnień wynikających z art. 206 k.c. W toku postępowania, pozwani podjęli działania czyniąc zadość zgłoszonemu przez powodów roszczeniu. Nadto nie można pominąć, że za oddaleniem powództwa, przemawiało również zastosowanie art. 5 k.c.

Wskazane powyżej okoliczności, czyniło zasadnym stwierdzenie, że w niniejszym przypadku zachodziły szczególnie uzasadnione okoliczności czyniące zastosowanie normy z art. 102 k.p.c. koniecznym.

Z tych względów apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c. natomiast zażalenie zostało uwzględnione w oparciu o art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i 99 k.p.c. z uwzględnieniem § 5 pkt 4 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804)

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. z uwzględnieniem § 11 pkt 4 w związku z § 16 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Dz.U. z 2015r. poz. 1801)

SSO Marcin Rak SSO Andrzej Dyrda SSO Gabriela Sobczyk